

Číslo **3**

červen 2005

Zpravodaj České katolické Besedy v Paříži

Bulletin de l'Amicale catholique tchèque de Paris

Také malé „slovíčko“

Práve som sedel na našom komunitnom stacionárnom bicykli a páliť kalórie, keď mi hlavou prebleskla myšlienka, veď som ešte nenapísal úvodník. Lenže čo napísať? Nuž, veľa myšlienok mi prešlo hlavou a veľa nápadov, keď som si uvedomil, že veď to nie je obhajoba mojej záverečnej práce, ale par ľudských, teplých slov, „*také malé slovíčko*“.

V prvom rade je čas, aby som sa po dvoch rokoch štúdií a pastoračnej práce pozrel aj za seba aj pred seba. Pri pohľade za seba, naspäť, cítim isti smútok, veď opúšťam svojich *priateľov*, niektorých obľúbených učiteľov, Centre Sevres, českú komunitu. Pri pohľade pred seba, stojím oproti *známemu-neznámu*, a cítim aj istú radosť z toho čo ma čaká, čo mi Boh pripravil na mojej ceste života. Každý smútok, ktorý mi vytryskuje zo srdca je ako taká malá smrť, a každá radosť, ktorá sa mi z neho vynára je ako malé vzkriesenie. Nuž, taký je život: skladá sa z malých smrtí a malých vzkriesení. Avšak ako prejsť z jedného do druhého? Čo robiť, aby človek nezostal pripútaný a uzavretý iba v spomienkach alebo aby iba nepozeral len tak do budúcnosti, ale aby vedel integrovať obe skúsenosti do skúsenosti prechodu, *Paschy*?

Vtedy som si spomenul na jednu krásnu myšlienku: *„To, čo leží za nami a to, čo leží pred nami je úplne nepatrné v porovnaní s tým, čo leží v nás.“* To znamená uvedomiť si to, čo ma každý z nás v hĺbke srdca, to s čím sa musí neustále stretávať, ak chce prežiť život krásne. Pre nás kresťanov je to ten vnútorný obraz Boží, ktorý nosíme hlboko v sebe vo svojom vnútri, a s ktorým sa potrebujeme často dostávať do kontaktu. Prežiť svoj život dobre teda znamená konfrontovať svoju životnú cestu, to, čo človek chce dosiahnuť vo svojom živote s týmto Božím obrazom.

Lenže ako objaviť tento Boží obraz vo svojom vnútri, aby sme sa mu mohli pripodobniť? A vtedy som si spomenul na to, čo nás učili na teológii, čo som vedel ku skúške a čo akosi zapadlo prachom iných starostí, že Boh nás nemiluje, pretože sme dobrí. Naopak, sme dobrí, lebo nás Boh miluje. Jeho láska nás robí dobrými tak, že nás vedie k plnému rozvoju našich schopností, ktoré on vo svojej láske v nás stvoril. Každý jeden z nás je úžasným tajomstvom jeho lásky. Aby sme si krásne slová, že sme stворení na obraz a podobu Božiu, boli schopní vziať naozaj k

srdce, musíme zažít pocit, že sme milovaní. Iba keď sami v sebe osobne prežijeme slová, ktoré hovorí Ježiš: "Vy ste moji priatelia" (Jn 15, 14) - len takto môžeme následne začať budovať priateľstvá, založené na volaní k "milujte sa navzájom ... ako som ja miloval vás" (Jn 13, 34). Je to zážitok, ktorý ostáva v hĺbke srdca a spája sa so zážitkom Božej lásky, je to on, ktorý pomôže prejsť zo smútku do radosti.

Priznám sa, že je to tak trochu aj môj prípad. Mal som možnosť zažiť počas dvoch rokov práce a stretávania v českej komunite v Paríži skutočné priateľstvo, je to zážitok, ktorý sa mi vryl do srdca a ktorý si budem odnášať zo sebou na Slovensko. Pomocou tejto skúsenosti priateľstva môžem aj ja prejsť od smútku z toho čo opúšťam do radosti z toho, čo je pre do mnou...

Prajem všetkým čitateľom nášho *Občasníka* tuto krásnu skúsenosť!

Miloš Lichner, sj

M I M O V Y J E Ž D Ě N Ě K O L E J E

Vypravování o výletu České katolické besedy do Saint-Germain

Jaro a Milošovo nadšení vytáhly v sobotu 21. května asi dvacet „besedníků“ a příznivců na poutní výlet do Saint Germain en Laye. Neputovali jsme daleko ani dlouho, ale přesto to bylo putování se vším všudy : jako Abrahám, poutník se vydává do neznáma, opouští svoje pohodlí, setkává se s překážkami, musí překonat sebe sama. Je to cena, kterou je potřeba zaplatit za příležitost k setkání, s lidmi, s Bohem. Pak se poutník vrací domu, k sobě, do svého obyčejného života, který teď vidí jinak, v živejších barvách. To všechno se do našeho krátkého dne v Saint-Germain vešlo.

Překážky začaly v případě rodiny Stránských ranním vstáváním v sobotu, kdy výjimečně děti neměly školu, pak ještě bylo potřeba narvat sobotní úklid do pátečního dopoledne a připravit věci na cestu, což je věc, která samosebou nikoho nebaví. Naštěstí se děti velice těšily, takže jsme vlastně neměli na vybranou. Počasí nám přálo, cesta autem proběhla hladce a zaparkovali jsme u řeky kousek od kostela.

Aspoň podle plánu. Ve skutečnosti se ukázalo, že „náš“ kostel svatého Wandrille je nalepený ve strmém svahu pod zámek a cesta k němu vede skoro svisle vzhůru. Výborně ! Pouť má vést do kopce ! Když jsme vyšplhali nahoru, byli jsme se sebou spokojeni.

Kostel, který jsme tam našli, slouží velké farnosti, a tak nám byl trochu velký, ale zařídili jsme se v něm, a když nás Miloš před proměňováním vyzval, abychom se shromáždili kolem oltáře, *bylo to pěkné a slavnostní*. Dokonce jsme si díky přítomné Maruše i zazpívali.

A pak, osvěženi ale hladoví, jsme došplhali zbytek kopce (zvláštní zásluhu mají ti, kdo nesli do schodů kočárek s Michálkem), přibrali cestou další výletníky, obešli zámek, přešli přes povinné písčité prostranství před ním a ponořili se mezi stromy a keře, doufajíce, že brzy najdeme pěkné místo, kde se usadíme. Hledání jsme ukončili u prvních laviček, protože už jsme toho měli dost. Místo nebylo zrovna ideální, ale mělo nečekanou výhodu - v křoví kolem se výborně hrálo na schovávanou.

Na kávu-čaj a desert po obědě jsme se přesunuli na slavnou zámeckou terasu s vyhlídkou na La Défense na obzoru.

To byl zlatý hřeb výletu, lenošení a povídání na trávě ci na lavičce, s vyhlídkou daleko do kraje. Na děti čekal ještě další zlatý hřeb v podobě stánku se zmrzlinou, já jsem se stihla podívat do muzea prehistorie v zámku (doporučuji vřele), a Štěpán byl nadšen, opravdu nadšen cestou domů v RER.

Vrátili jsme se domů příjemně unaveni, spokojeni s tím, co jsme zažili, a rádi, že jsme zase zpátky - jak říká slavný autor, lidé cestují, aby zjistili, jaké to mají doma pěkné. Bylo šest hodin večer.

Vždyť jsme byli vlastně kousek za rohem !

Marie Stránská

ČETLI JSME KNIHU...♦♦

Rubrika s tímto názvem se objevovala v Oběžníku "předlistopadové" misie a nám se nyní před prázdninami zdálo pěkné se k tradici vrátit a podělit se o dojmy z jedné knihy. V naší knihovně mám její české vydání z nakladatelství Academia, ale pohled na www.amazon.fr mě ujistil, že francouzský překlad je jistě k dostání. Ještě chvíli budu napínat a povím, že se jedná o spisovatele maďarské národnosti, který se ale narodil a mládí prožil v Košicích a jeho otec byl senátorem v československém parlamentu.

Sándor Márai je staronovým objevem nakladatelů v mnoha zemích Evropy, jehož romány vycházely zejména ve třicátých a čtyřicátých letech. Jako novinář projezdil Evropu, která s událostmi kolem dvou válek a především měnící se společností, byla pro Máraiho látkou, z jejichž událostí rozplétal a splétal nitky hlubších souvislostí.

Kniha s názvem Zpověď (ve francouzském vydání "Les confessions d'un bourgeois" je místy skutečnou výpovědí o hlubokých a tajných prožitcích z mládí, ale s doposíváním

vypravěče se tempo příběhu zrychluje a psychologické detaily se ztrácí. Jako profesionální novinář nám pak Márai podává již jen útržky z dojmů z cest, jejichž pravý důvod nemáme možnost rozeznat. Proč ale dnešního člověka zajímají popisy z prostředí, které bylo označeno se všemi objekty denní potřeby, architekturou, knihami, životními názory a hodnotami za zastaralé a hodné k zahození? Márai se neobrací k minulosti s lítostí a touhou její hodnoty křísit, ale nenásilně nám dává objevit rozdíl s dobou dnešní. Mezi lidmi své doby našel skutečné, ale pro ostatní nenápadné, osobnosti s určitým typem víry a odhodlanosti. Naopak dobu meziválečnou vnímá jako dobu rodící se nejistoty, která pomalu ovládá společnost a mění její směr neznámo kam.

Od popisu autorovy rodiny, bytu, domu a pobytu v internátní škole se rychle dostaneme s již mladým začínajícím novinářem do Německa, které prožívá horečné období inflace a nastupujícího fašismu. Tato a následující pasáž knihy, kdy se autor přemísťuje s mladou ženou do Paříže, jsou pro člověka majícího vztah k německé a francouzské kultuře a životním stylům tou zábavnější částí četby.

Objevíme, že se Márai pozastavoval nad stejnými nebo podobnými nedostatky pařížského bydlení nebo nad zvyky Francouzů, které udivily ještě nedávno i nás. Někdy se naopak pousmějeme a zkusíme si představit, jaké to bylo jezdit po francouzském venkově jedním z prvních aut. Jak to bývá, nejlépe jsem si zapamatovala poznámku autorovy ženy Loly o důvodu dlouhověkosti Francouzů, které dosahují tak, že se nemýjí a jedí hodně salátu...

Celou knihu provázejí zmínky o literárních dílech a autorech, z nichž mnohé neznáme. Nahlédneme i do praxe slavných německých novin v době, kdy prestiž a kvalita tisku stála za srovnání a hodnocení. Ze zpovědi novináře a spisovatele cítíme, jakým bojem bylo psaní v cizím jazyce a co znamenala potřeba sdělovat věci důležité a hluboké. Ke konci knihy se sice trochu ztratíme rychlostí, jakou se autor začne přesunovat z jednoho koutu Evropy do dalšího s posláním spíše neznámým, ale i když knihu odložíme po přečtení závěru objasňujícího další okolnosti vzniku díla a autorova života, něco nám v hlavě určitě ležet zůstane.

Lucie Doleželová

Z Besedy

Končíme školní rok, a tak je příležitost se na chvíli zastavit a ohlédnout se. Zažili jsme toho letos poměrně dost : Na jedné straně větší podniky jako bylo spolupořádání vzpomínkové mše k výročí 17. listopadu 1989, návštěva dětí z Českého centra s představením O Koblížkovi nebo nedávny piknik v Saint Germain. A na straně druhé věci méně viditelné, ale nejméně tolik důležité - setkání, pomoc, přátelství, duchovní povzbuzení. Děkujeme za všechno, co jsme dostali, našemu Pánu, a jsme vděční těm, skrze které se nám toho dostalo.

Jako každý rok touto dobou se loučíme se studenty, kteří se vracejí domů. Přejeme všem hodně dobrého a Boží ochranu a požehnání do dalšího života!

Ale letos je loučení ještě o něco těžší než jindy, protože mezi vracejícími se studenty je i náš obětavý „pán farář“. Miloši, byl pro nás velký dar, že jsme tě tu mohli mít. Pán Bůh ti zaplať za všechno! Bude to pěkná velká suma... Přejeme ti, aby se ti dařilo všude, kde budeš, a aby se ti podařilo pokračovat ve studiu, které máš tak rád.

Od září se vrací do Paříže P. Pavel Gábor, kterého většinou už znáte. Doufáme, že se bude moci Besedy ujmout, a tak hledíme do budoucnosti s optimismem. Na shledanou po prázdninách!